

Darko
Komac

KOT VABILO K svojemu ljubljenu
 so ga vabile ptice
 gor v modrino
 toda šel je svojo pot
 približevanja zemlji
 Izdiral je vabeče klice
 kot boleče trne
 vse do molka umirjenih gladin
 ki so bedele
 pod steklenimi vratovi
 Gladinam je iztrgal mir
 da so vratovi zaplesali
 in ga z odbleski mavričnih luči
 vabili v svoje ljubljenje
 Zagledal se je na nalepki —
 svoj obraz na nojevem telesu
 in zakopal je glavo v dlani
 Čez čas so ptice gnezdile
 skoraj ob njem —
 niso si spletle gnezd v modrini
 in niso ga vabile —
 brezplodno so se dalje ljubili
 stekleni vratovi...

VSTOPANJA Iztekajoča se noč
 popestrena s prispodobno svitanja
 te noče imeti za svojega
 nebogljen si izvržen ob neke tire
 in spomin ti osvaja tolčenje njenih koles
 trzljaji telesa so ostali od vožnje —
 pogled se je prvi povlekel v sedanjost
 Ravnina sega globoko v motnost
 strani neba si zveržil
 da ne veš iz katere smeri si prišel
 Postaja kjer si vstopil
 je bila okrašena z obokom
 s kamorkoli si odgovarjal na kam
 Mimo tebe pride počasi —
 spet boš vstopil čeprav za vožnjo drugam
 O postaji kjer si vstopil prvič veš
 da je bila okrašena z obokom
 in da je nekje daleč drugje
 Podaš si roko v tolažbo
 vstaneš da počakaš stoje
 Nekaj drobnega pa v tebi išče
 vzrok tvojega padca ...

MOTNA Motna razdalja se je zajedla vanj
 RAZDALJA izgubil je ostrino vida
 in oprijemališče ki je bila morda ljubezen
 je povešeno poudarjalo pot
 utripajočo med pribliški prihodnjega
 Včredil se je med robove
 pod napušče je spravljal odvečnost
 okna pa so sporočala kdaj je šel mimo
 in naslednji zid ga je že pričakoval
 Njegov odtujeni obraz
 je dušila tema
 s temo se je razrazsla razdalja —
 hotel je vrniti pogled svojemu prihodu
 a pretekla ga je istost
 in moral je odnehati
 Ni doumel kaj je motno daleč
 zelo blizu je dotipal nasprotje —
 in to ni bila več ljubezen

SVOJEPOTNIK Nič več te ne bo srečalo
glasovi so poniknili
glasbila nočnih godb
so se preobrazila
v preteklo stvarino
ki jo še ni odkrila
ustvarjalčeva roka

Nihče ti ne bo pripravil popotnice
pozdravi so onemeli
vogali so molče zrl
v svojo izbrano smer
vodnjak je z izsušeno zenico
počival v naročju trga

Nobene privlačnosti ni za opravičilo tvoje poti
svetloba se je izrodila
svetilke so zapete v slepoto
v razvlečeno sivino
bingljale v vseenost

Nikogaršnja senca ti ne obljublja počitka
koraki so odmerjali nevednost
smeri so skrivale sledove
in odstranjevale znamenja
da je bila prva odločitev
kot možnost novega odkritja

Odpravljaj se
da v neznanko vtreš svojo prisotnost
odpravljaj se
a ničesar ne moreš vedeti —
le da hočeš dospeti...

ONA... Iz bližnje preteklosti
iz gozda nad tem kjer je tedaj stala hiša
je z Njej podobno zapeljivo kretnjo
veter pritihtopal topel dih
spominjajoč me na začetek
V trenutkih nepozabljanja
v senci hlastajoči po pobočju
sem razbral isto kot v potemnelosti
razlivajoči se pod Njenimi očmi
ko so me namesto poldneva
obrekovale po ulicah luči
Nad nepovrnljivo zagledanost
nad strnjene krošnje v daljavi
je legla modrosiva svetloba

iz katere je pršel vame hlad
 tako podoben Njenemu pogledu
 Pred varljivim zatišjem
 pred nekim ozvezdjem v prosojnem prostoru
 mi je Njena lebdeča bledica —
 ta spomin Nanjo
 zastrla zvezde da bi jih poslednjič preštel
 še za to noč

UREJENA
 ČREDA

Prispeli so in obstali v vrsti
 poslednji je prisluškoval
 med prvim in poslednjim
 jih je bilo iks minus dva
 kajti prvi je povedal svoje ime
 poslednji je prisluškoval
 Po žilah jim je zagomazel
 sončni vzhod
 prvi je poklical drugega
 in med jih je bilo manj
 drugi je oddal sporočilo
 za poslednjega ki je prisluškoval
 sprejel je sporočilo od predposlednjega
 in med jih je bilo manj
 Obrnil se je in vodil
 nato je prvi prisluškoval
 Odšli so v vrsti —
 prvi je vodil
 poslednji je prisluškoval...